

Лорън Кейт

ПОД
всичко
ДРУГО
ИМЕ

Превод от английски
Весела Ангелова

@ciela

Първа глава

– Издателство „Пиъни“, на телефона е Лейни Блум – изричам аз и едва съм доближила слушалката до ухото си, когато гласът отсреща ме прекъсва.

– Слава-богу-още-си-на-бюрото!

Това е Мег, главният ни пиар и най-близката ми приятелка на работа. Обажда се от хотел „Шивани“, където след три часа ще сме домакини на зашеметяващо представяне със сватбена тематика на книга на Ноа Калауей – най-голямата ни авторка, писателката, която ми преподаде онези уроци за любовта, които мама не успя. Книгите на Ноа Калауей промениха живота ми.

Ако се осланяме на опита, малко сме позакъснели, за да оставим блестящия ни план да се провали.

– Няма и следа от книгите с автограф. И хич не си правя майтап. Ще провериш ли дали по погрешка не са пратени в офиса? – избълва на един дъх Мег. – Трябва ми време да ги подредя като пететажна сватбена торта във формата на сърце...

Виждате ли? Блестящ план.

– Мег, кога за последно си пое дъх? – питам я аз. – Не трябва ли да си натиснеш копчето?

– Как успяваш да звучиш едновременно първерзно и като майка ми? Добре, добре, натискам копчето.

Това е трик, на който я научи терапевтката ѝ: Мег натиска въображаемо копче на асансьор в основата на шията си, за да слезе няколко етажа по-надолу. Представям си я в изцяло черния ѝ тоалет и с огромни стилни очила, застанала наред балната зала на хотела в центъра, около нея сноват помощници и бързат да превърнат модернисткото пространство в Сохо в старинна сватбена зала на крайбрежието на Амалфи. Виждам я как затваря очи и докосва основата на шията си. Издиша в телефона.

– Мисля, че стана – уведомява ме тя.

Усмиввам се.

– Ще открия книгите. Нещо друго, преди да тръгна?

– Не, освен ако не свириш на арфа – изстенва Мег.

– Че какво е сполетяло арфистката?

Платихме цяло състояние, за да наемем арфистка от Нюйоркската филхармония за тази вечер, за да дрънка „Канон“-а на Пахелбел на пристигащите гости.

– Болна е от грип – обяснява Мег. – Предложи да прати приятел, който свири на обой, но това не отговаря точно на италианска сватба... нали?

– Без обой – съгласявам се и пулсът ми се ускорява.

Това са обичайни проблеми. Както в случая с първата чернова на книгата, решение винаги има. Само трябва да го намерим и да преработим текста. Бива ме в това. Това ми е работата като главен редактор.

– Направих плейлист, докато редактирах книгата – предлагам на Мег. – Дъсти Спрингфийлд. Ета Джеймс. Били Айлиш.

– Бог да те благослови. Ще намеря кой да го запише, когато дойдеш. Телефонът ти ще ти трябва за речта ти, нали?

Сърцето ми се свива от притеснение. Тази вечер за първи път ще съм на подиума пред публика на представя-

не на Ноа Калауей. Обикновено речите ги изнася шефката ми, но Аликс е в отпуск по майчинство, така че проекторите ще са насочени към мен.

– Лейни, трябва да вървя – продължава Мег. Гласът ѝ отново звучи паникьосано. – Очевидно ни се губят и сватбени балони за двеста долара. И сега ми казват, че понеже утре е скапаният Свети Валентин, били заети и не можели да доставят още...

Разговорът прекъсва.

В часовете преди всяко голямо събитие на Ноа Калауей понякога забравяме, че не извършваме спешна апендектомия.

Мисля, че причината е... ами... Първото правило при представяне на книга на Ноа Калауей е... че Ноа Калауей няма да присъства.

Ноа Калауей е най-влиятелната ни авторка с четиресет милиона продадени книги по света. Освен това е рядък издателски феномен, който страни от публичността. Не можете да намерите нейна снимка в Гугъл, нито пък неин контакт. Никога няма да прочетете в „Т Мегазин“ статия за античния ѝ телескоп в апартамента ѝ на Пето Авеню. Тя отказва всички покани за парти с шампанско всеки път, когато книгите ѝ оглавят класациите, макар да живее на по-малко от километър от офиса ни. Всъщност единственият човек, за когото знам, че наистина се е срещал с Ноа Калауей, е моята шефка, редакторката на Ноа, Аликс де Рю.

И все пак вие *познавате* Ноа Калауей. Виждали сте плакатите и книгите ѝ, наредени зад витрините на летищата. Читателският клуб на леля ви чете нейна книга точно в този момент. Дори да сте от хората, които предпочитат „Таймс Литерари Суплемент“ пред „Ню Йорк

Таймс Бук Ревю“, поне имате „Нетфликс“ и сте разпусkali с „Петдесет начина да разделим мама и татко“. (Това е третият роман на Ноа, но първата ѝ филмова адаптация, станала известна покрай мемето, което бе вдъхновено от онази сцена с пълния със сперма презерватив). През последните десет години стоплящите сърцата любовни истории на Ноа Калауей дотолкова проникнаха в културата ни, че ако не са ви накарали да се смеете, плачете и да се чувствате по-малко самотни в този жесток и нехаещ свят, вероятно трябва да проверите дали не сте душевно мъртви.

Поради липсващия публичен облик зад името Ноа Калауей онези от нас, които са в издателския бизнес и публикуваме романите ѝ, сме подложени на силен натиск да се раздадем докрай. Това ни предизвиква да вършим шантави неща. Като например да хвърлим двеста долара за балони с хелий, пълни с летящ кейк „Ангелска храна“.

Мег ме уверява, че когато гостите спукат балоните в края на тоста ми тази вечер, дъждът от кейк и ядивни конфети ще си струва всеки цент от бюджета на екипа ми.

Стига да не са изчезнали.

– Зейни Лейни¹.

Джо от стаята с пощата подава глава в офиса ми и триумфално размахва юмрук във въздуха.

– Джо, брат – автоматично го подкачам аз, както правя всеки ден през изминалите седем години. – Ей, точно навреме се появяваш. Да си виждал четири големи кашона с книги с автограф да идват от офиса на Ноа Калауей?

– Съжалявам – поклаща той глава. – Само това е за теб.

---

¹ Zany Lanie (англ.) – Смешната Лейни. – Бел. ред.

Джо поставя купчината писма на бюрото ми, в това време аз изпращам дипломатичен текст до дългогодишната асистентка на Ноа и моето лично наказание Тери.

Тери е на седемдесет, със стоманеносива коса, целеустремена като танк и винаги готова да отбие всяко искане, което би могло да попречи на работния процес на Ноа. С Мег я наричаме Териера, защото лае, но рядко хапе. Винаги тънем в несигурност дали обикновени неща – като например Ноа да подпише няколкостотин книги за представяне – ще бъдат осъществени.

Ще бъде истинско фиаско, ако гостите ни довечера си тръгнат без екземпляр от новата ѝ книга. Направо ги усещам оттук – двеста шейсет и шест почитателки на Ноа Калауей от целия Североизточен коридор, от Потакет, Роуд Айлънд, до Уайнууд, Пенсилвания. Тръгнали са си два часа по-рано от работа, осигурили са бавачки, приготвили са си обяд, за да не им се налага да го правят сутринта. Наемат хора, които да им разхождат кучетата, качват в „Дропбокс“ утрешната презентация, претърсват чекмеджетата за здрави чорапогащи, докато малките им деца се катерят по краката им. По десетки различни начини тези дръзки жени уреждат всичко, за да могат да си позволят една вечер само за себе си. Да успеят да стигнат с метрото до хотел „Шивани“ и да са сред първите, които ще стиснат в ръце „Двеста шейсет и шест обета“.

Мисля, че това е най-добрата книга на Ноа досега.

Действието се развива по време на сватба в уикенда на Свети Валентин. Внезапно младоженката приканва всички присъстващи да станат и да подновят собствените си обети – към брачен партньор, приятел, домашен любимец, към вселената... с катастрофални резултати. Вълнуващо и забавно, метафизично и прозаично, каквито са всички книги на Ноа.

А фактът, че романът завършва под омарата на брега на Позитано, е поредната причина да се уверя, че аз и Ноа Калауей сме физически свързани. Семейното предание гласи, че майка ми е зачената на плажа в Позитано и макар това да не е точно информацията, която повечето деца биха желали да узнаят, аз съм отгледана отчасти от баба си, която е живото олицетворение на термина „секс позитивна“.

Винаги съм искала да посетя Позитано. „Обетите“ донякъде успява да създаде у мен усещането, че почти съм го постигнала.

Проверявам телефона си за отговор от Тери за подписаните книги. Нищо. Не мога да предам читателките на Ноа тази вечер. Особено защото „Двеста шейсет и шест обета“ може да се окаже последната ѝ книга за доста дълъг период...

Най-голямата ни авторка закъснява с четири месеца да предаде следващия си ръкопис. Четири безпрецедентни месеца закъснение.

След десетилетие, в което тя предаваше по една книга всяка година, плодовитата Ноа Калауей изведнъж сякаш вече не планира да завърши следващата си чернова. Опитите ми да прескоча Тери и да се свържа с нея се оказаха безплодни. Въпрос на време е, преди от издателството да ми поискат прилежно редактирания – и несъществуващ – ръкопис.

Но тази паническа атака е за по-нататък. Следващата седмица Аликс трябва да се върне от отпуска си по майчинство и напрежението ще спадне.

Прехвърлям пощата си и нетърпеливо чакам отговора на Тери, съзнавайки, че трябва да потеглям за събитието, когато се натъквам на кафява кутийка посред купчината, която Джо ми е доставил. Не по-голяма от

тесте карти. Разсеяното ми съзнание разпознава обратния адрес и аз си поемам дъх.

Това е подаръкът за Свети Валентин, който съм изработила ръчно за годеника ми Райън. Разопаковам хартията, отварям кутийката и се усмихвам.

Полираният дървен правоъгълник е светъл и гладък, с размера и дебелината на кредитна карта. Разгъва се като акордеон и показва три панела. Там, с красива калиграфия, е Списъкът, който съм изготвила отдавна. Той съдържа всички качества, които бих искала да открия у човека, в когото ще се влюбя. Списъкът се нарича „Деветдесет и девет неща“ и Райън отговаря на всяко едно от тях.

Казвали са ми, че повечето момичета научават за любовта от майките си. Само че през лятото, когато навърших десет, а брат ми Дейвид беше на дванайсет, мама я диагностицираха с лимфом на Ходжкин. Замина си бързо и всички твърдяха, че това било милостиво. Но не беше така. Трагедията едва не уби и баща ми, който беше онколог, защото дори той не бе в състояние да я спаси.

Мама беше фармакоепидемиоложка в борда на Националната медицинска академия. Обикаляше по целия свят, говореше с Мелинда Гейтс и Тони Фаучи, държеше речи за инфекциозните болести пред Центъра за контрол и превенция на заболяванията и Световната здравна организация. Беше блестяща, но същевременно нежна и забавна. Можеше да бъде упорита, но в същото време знаеше как да накара всеки да се чувства специален, забелязан.

Почина във вторник. От болничния прозорец се виждаше как вали, ръката ѝ изглеждаше по-мъничка от моята. Държах я, когато тя за последен път се пошегува с мен.